

Arrest

nr. 204 851 van 5 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Namens verzoeker, die minderjarig is, wordt een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend op 10 januari 2018 als bloedverwant in neergaande lijn. Hij houdt voor de zoon te zijn van A.N., die hem in deze procedure in rechte vertegenwoordigt. Op 23 januari 2018, met kennisgeving op 31 januari 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2018 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornamen: E. N.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 29.01.2002

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Artikel 27 gelezen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt dat een buitenlandse akte in België door alle overheden wordt erkend, wanneer de rechtsgeldigheid naar de vorm wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt, en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijk recht werden nageleefd, mede rekening houdend met artikel 21 (de openbare orde-exceptie) en artikel 18 (wetsontduiking) WIPR.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor die opgesteld is in Ghana dd. 14 augustus 2017. Er blijkt uit dit document dat er twee verschillende vaders op één akte vermeld werden met name als vader K. N. A. en als informant-vader D. N.. Er is tevens geen verwijzing naar de referentiepersoon zijnde A. N.. Verder blijkt dat er bij beide ouders geen geboortedatum vermeld staat.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet als rechtsgeldig worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon als onbewezen beschouwd.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit".

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van: "Schending artikel 40bis par. 2 3° en artikel 40 ter lid 1 eerste streepje Vw in samenlezing met artikel 52 par. 4 lid 5 Vb juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuurd in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 27 IPR."

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Verzoeker heeft een aanvraag tot verblijfskaart ingediend als een familielid van een burger van de Unie.

Verzoeker heeft een Belgische vader die al sedert 1989 op het Belgisch grondgebied verblijft en vaak terug reist naar zijn familieleden in Ghana.

Verzoeker is de zoon van K. N. A. die de Belgische nationaliteit heeft.

Derhalve heeft verzoeker een bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon.

Verwerende partij stelt dat de bloedverwantschap op onvoldoende wijze werd aangetoond.

De beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor die opgesteld is in Ghana dd. 14 aug 2017. er blijkt uit dit document dat er twee verschillende vaders op een akte vermeld werden met name als vader K. N. A. en als informant-vader D. N.A.. Er is tevens geen verwijzing naar de referentiepersoon zijnde A. N.. Verder blijkt dat er bij beide ouders geen geboortedatum vermeld staat.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet als rechtsgeldig worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon als onbewezen beschouwd.

*Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigd alles: Fraus omnia corrumpit
Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkende dient te worden ingetrokken.*

Verzoeker wordt in de bestreden beslissing beschouwd als een 'fraudeur'. Verzoeker, als minderjarige, is daar wel van aangedaan.

Verzoeker begrijpt van de volledige beslissing niks.

Verzoeker heeft een gelegaliseerde geboorteakte (legalisatie in de ambassade van Abidjan) voorgelegd. Het betreft een certified copy of entry in register of births. De naam van verzoeker wordt vermeld: E. N. A.. De naam van vader: K. N. A., occupation Civil Servant. De moeder J. A.. Verzoeker is volgens het document geboren op 29 januari 2002 in het Superior Medical Centre, dome Ga East, greater Accra region. En ... Informant: D. N. A. - father.

Het zal verwerende partij toch niet zijn ontgaan dat verzoekers vader K. N. A. in België verblijft sedert 1989. Tijdens een van zijn reizen naar zijn thuisland heeft hij een zoon verwerkt, zijnde verzoeker. Doch verzoekers vader verbleef in België teneinde geld te verdienen om zijn familie in Ghana (en dus ook verzoeker) te ondersteunen.

Verzoekers vader heeft al een tijd lang de Belgische nationaliteit verworven.

Doch verzoeker verbleef hoofdzakelijk in België en zijn zoon werd als het ware opgevoed door verzoekers broer D., zijnde de nonkel van verzoeker. Vandaar dat er correct vermeld staat dat de informant vader D. N. A. is.

Verzoekers vader, de referentiepersoon, verbleef hoofdzakelijk in België waardoor het kind, verzoeker, werd opgevoed door verzoekers broer die zich over het minderjarig kind ontfemde.

Wat dit te maken heeft met fraude begrijpt verzoeker aan geen kanten. Hij heeft een wettige, gelegaliseerde geboorteakte van zich zelf voorgelegd.

Alvorens verwerende partij verzoeker als het ware beschuldigd van 'fraude' dient zij in de bestreden beslissing duidelijk aan te geven waarom zij van oordeel is dat de gelegaliseerde geboorteakte een vals stuk zou zijn.

Verwerende partij dient te weten hoe de geboorteakte in Ghana eruit zien. Dat er steeds op de geboorteakten van Ghana geen geboortedatum staat vermeld van de vader en de moeder. Verzoeker verwijst naar voor naar zijn stuk 4. Het betreft de geboorteakte van zijn vader. Ook bij zijn vader wordt de geboortedatum van zijn grootvader, vader van zijn vader en grootmoeder niet vermeld.

Het motief zijn de verwijzing van artikel 27 IPR: dat een buitenlandse akte in België door alle overheden wordt erkend, wanneer de rechtsgeldigheid naar de vorm vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt, en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijk recht werden nageleefd, mede rekening houdend met artikel 21 en artikel 18 geen deugdelijk motief.

Nergens vindt verzoeker een verklaring terug waarom verweerder van oordeel is dat de certified copy of entry in register of births niet rechtsgeldig zou zijn en niet in de vorm vastgesteld volgens het recht van Ghana alwaar de akte werd opgemaakt.

Het motief dat er geen geboortedatum staat vermeld bij de vader noch bij de moeder wil niet zeggen dat de geboorteakte niet rechtsgeldig zou zijn. De geboorteakte is naar vorm opgemaakt volgens het recht van Ghana alwaar met geen geboortedatum plaatst naast de vader en de moeder.

Ook het feit dat de vader en er tevens een informant-vader wordt geplaatst getuigt eveneens dat de akte naar vorm correct werd opgemaakt. Zoals gezegd is de heer K. N. A. wel degelijk de biologische en wettelijke vader. De informant duidt erop dat verzoeker, als minderjarige, wordt opgevoed door David zijnde verzoekers nonkel, de broer van de vader.

Er worden op de akte slechts 1 vader vermeld zijnde K. N. A.. Het 4de laatste kotje op de geboorteakte stelt wie de informant is.

Derhalve is er wel degelijk een verwijzing naar de referentiepersoon namelijk A. K. N. die de Belgische nationaliteit heeft.

Hieruit volgt dat de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte wel als rechtsgeldig dient te worden erkend zodat de verwantschap met de referentiepersoon wel als bewezen dient beschouwd te worden.

Verzoeker heeft derhalve aangetoond dat:

- hij een bloedverwant in neergaande lijn is van een Belgische onderdaan*
- verzoeker toepassing kan maken van artikel 40 ter gezien verzoeker zich bij zijn Belgische vader komt vervoegen*
- De verwijzing naar art 27 IPR geen deugdelijk motief is gezien er niet gemotiveerd wordt waarom de akte naar vorm niet correct zou zijn volgens het recht in Ghana*

Het middel is derhalve gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing tot weigering van verblijf verwijst naar de juridische grondslag: artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker weet dat de beslissing is genomen in toepassing van de artikelen 40bis, § 2, 2°, en 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de bloedverwantschap tussen verzoeker en de referentiepersoon onvoldoende is aangetoond. De geboorteakte kan niet aanvaard worden omdat er twee verschillende vaders vermeld zijn. Evenmin is er verwijzing naar de naam, zoals de referentiepersoon in België gebruikt: enkel A.N. Volgens de bestreden beslissing is er fraude gebruikt door gebruik van de voorgelegde geboorteakte.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.3.1. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40ter, § 1, eerste lid, en 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet, die luiden:

Artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;(...)”

Artikel 40ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.(...)”

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting, die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.3.2. Verzoeker beweert de zoon te zijn van K.N.A., die de Belgische nationaliteit bezit. Hij houdt voor de bloedverwantschap te bewijzen aan de hand van de voorgelegde gelegaliseerde geboorteakte.

Uit het administratief dossier blijkt dat de geboorteakte twee vaders vermeldt: K.N.A. en D.N.A. De familienamen N.A. zijn dezelfde, maar de voornamen zijn verschillend. Bij beide namen wordt gepreciseerd dat zij de vaders zijn van verzoeker.

Verzoeker stelt dat de voorgehouden vader K.N.A. sedert 1989 in België verblijft, tijdens één van zijn reizen naar zijn oorspronkelijk herkomstland, waar hij verzoeker heeft verwekt. Verzoeker werd opgevoed door de broer van diens vader, D.N.A. Dit is de reden waarom D.N.A. in de geboorteakte wordt omschreven als “*informant: father*”.

Deze uitleg volstaat niet om de correcte motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De voorgelegde geboorteakte vermeldt duidelijk twee verschillende vaders zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk redelijke wijze oordeelt dat deze de bloedverwantschap niet voldoende aantoon. Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon enkel gekend is onder de naam N.A. en bij een aangifte van een schijnhuwelijk wel sprak over twee kinderen, P. en A., maar met geen woord repte over het bestaan van een zoon gekend onder de naam van verzoeker. Bovendien stelt de referentiepersoon in zijn aangifte dat het oudste kind C. van zijn vrouw niet van hem is en er betaald werd om de geboorteakte van dit kind C. aan te passen. Bovendien blijkt uit het administratief

dossier dat de destijds voorgelegde geboorteakte van het kind P.N.A., die gezinshereniging met de referentiepersoon heeft verkregen, wel degelijk twee maal, ook onder “informant” de juiste naam van de referentiepersoon vermeldt. Deze akte dateert van 12 december 2012 en dit kind werd geboren op 9 september 2011 toen de referentiepersoon ook al jaren in België verbleef. Er zijn dus geen gegevens voorhanden om de stelling, dat verzoeker het kind is van de referentiepersoon, te ondersteunen. De uitleg van verzoeker is een loutere blote bewering.

Het komt verzoeker toe precieze en juiste gegevens voor te leggen, wat hij naliet te doen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon besluiten dat er gefraudeerd is met de geboorteakte. De authenticiteit kan niet aangenomen worden.

Het motief in de bestreden beslissing, dat handelt over het ontbreken van een geboortedatum van de ouders van verzoeker, is, zoals de verwerende partij opmerkt, inderdaad een overtollig motief. Kritiek tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Stuk 4 is niet dienstig.

Verzoeker maakt bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.4. Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 27 van het wetboek internationaal recht (hierna: het WIPR).

Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Dat is het systeem van ‘de plano’ erkenning.

De gemachtigde is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het vaststellen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van een bloedverwantschap in neergaande lijn met een Belgische onderdaan.

Uit artikel 27, § 1, van het WIPR volgt dat de gemachtigde, zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, zich moet uitspreken over de vraag of de Ghanese geboorteakte al dan niet kan worden erkend. Hij dient daartoe te verifiëren of de buitenlandse authentieke akte, waarop verzoeker zich beroept, in België rechtsgeldig is. Dit houdt een

onderzoek in van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27, § 1, van het WIPR, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

In dit geval blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris terecht de authenticiteit van de geboorteakte niet aanvaardt. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de beslissing de reden niet geeft. De bestreden beslissing verduidelijkt dat er twee verschillende vaders zijn opgesomd in het document en dat er geen exacte verwijzing is naar de naam, die de referentiepersoon in België gebruikt. Dit is afdoende.

De Raad herhaalt dat het motief over het ontbreken van de geboortedatum van de vaders overtuigend is.

Verzoeker maakt de schending van deze bepaling niet aannemelijk.

2.5. Verzoeker voert geen andere grieven aan die niet voordien werden besproken. Bijgevolg maakt hij evenmin de schending van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit aannemelijk, daargelaten de vaststelling dat hij evenmin verduidelijkt op welke wijze deze bepaling geschonden is. Deze luidt immers:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De bestreden beslissing is genomen onder de vorm van een bijlage 20 en heeft geen bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN